

A költészet csodafája ott virul a világ közepén, megrázza e fát a poéta és peregnek le a levelek; akire ráhull a levél, szeme felpattan, csodálatos dolgokat lát és reámosolyog az élet.

Várjunk csendesesen, egy erdélyi poéta és egy erdélyi énekes érkezett és rázzák a magyar költészet csodafáját.

DUNÁBA VIZET ÖNTENEK.

Nekem vadkacsát hoznak néha a vadászok.
Pedig húsz kacsza hápog az udvaromon.
— Adott-e valaha valaki vadkacsát a szegénynek?
Pedig de jó volna asztalon látni a vándor őszi vágycakat!

Nekem bort, pezsgőt adnak, ha valahol vendég vagyok.
Pedig pezsgő nélkül is virágosít a szeretet mámore.
— Adott-e valaki pezsgőt, szeretetet a szegénynek?
Pedig de jó volna fekete álmaikat szeretettel kivirágoztatni!

Nekem nyolcfogásos vacsorával kedveskednek néha.
Pedig én jóllakott ember vagyok. Tudok imádkozni.
— Adott-e valaki nyolcfogásos vacsorát a szegénynek?
Pedig korgó gyomrok ritmusából nőnek a vérvörös énekek!

Engem sokan megnéznék, míg végigvándorlok a világon.
Pedig engem már megsebez a kacér, vagy kíváncsi tekintet.
— Megnézte-e valaki a vándorlegény kalapján a tulipánt?
Pedig de jól esne neki, ha egy lány szeme megakadna rajta!

Ha meghalok, harmincpapos temetést adnak nekem.
Pedig nekem akkor már igazán nem kell komédia.
— Adtak-e valaha harmincpapos temetést a szegénynek?
Pedig egyellen romantikájuk, hogy szépen meghaljanak!

Én csak példa vagyok. Mindég így tettek az emberek.
Mindég így fognak tenni, legyen Lenin, vagy cár az uruk.
Jóknak akarnak látszani, teli kaptárba mézet csurgatnak,
virágos fákra virágot aggatnak, Dunába vizet öntenek.

Mécs László.